

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mirko Möllen**, advokát, se sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo, insolvenční správce dlužníka **VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft**, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem Šaldova 466, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. 6581/15/5100-41453-710158, a rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, č. j. 7648/15/5100-41453-710158, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 5 Af 35/2015 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2015, č. j. 6581/15/5100-41453-710158, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „SFÚ“) ze dne 7. 10. 2014, č. j. 212452/14/4000-27900-107911, o opravě zřejmých nesprávností (dále jen „opravné rozhodnutí“). Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2015, č. j. 7648/15/5100-41453-710158, změnil výrok rozhodnutí SFÚ ze dne 22. 9. 2014, č. j. 199813/14/4000-27900-107911, ve znění opravného rozhodnutí, o zřízení zástavního práva podle § 170 odst. 1 daňového řádu s použitím § 1309 a násl. občanského zákoníku (dále „rozhodnutí o zřízení zástavního práva“).

[2] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 13. 3. 2015 konstatoval k námitce absence právní subjektivity a procesní způsobilosti osoby, vůči níž bylo rozhodnutí vydáno, že neshledal naplnění podmínky nicotnosti rozhodnutí podle daňového řádu. Doplnil, že daňovým subjektem je vždy zahraniční právnická osoba (v nyní projednávané věci VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo - pozn. Nejvyššího správního soudu) s tím, že odštěpný závod nemá právní osobnost a tuto nezískává ani zápisem do obchodního rejstříku. Zápisem totiž dochází toliko ke vzniku samostatné organizační složky zahraniční osoby, která však nemůže být ani subjektem práv a povinností v daňovém řízení. Jako příjemce rozhodnutí však označily finanční orgány zahraniční osobu s tím, že pro úplnou přesnost do záhlaví rozhodnutí uvedly i její odštěpný závod. Žalovaný doplnil, že v rozhodnutí o registraci k dani ze dne 9. 3. 2012 byl příjemce rozhodnutí označen ve své podstatě shodně. Poukázal na skutečnost, že finanční orgány využily institut opravy zjevných nesprávností toliko k opravě chyby v rozhodnutí při specifikaci zástavy, a nikoliv v rámci otázek skutkových zjištění či právního hodnocení. Námitky, že zahraniční právnická osoba řádně a včasně plnila daňové povinnosti, vyhodnotil jako bezvýznamné ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce nezákonnosti rozhodnutí z důvodu, že jej měla podepsat neoprávněná osoba, neboť podepisující vedoucí byl k podpisu rozhodnutí oprávněn na základě čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu Finanční správy ČR a čl. 18 odst. 1 písm. b) Podpisového řádu SFÚ.

[3] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 16. 3. 2015 změnil výrok rozhodnutí SFÚ tak, že doplnil jedno ustanovení daňového řádu (§ 168 odst. 6) a v ostatním ponechal výrok rozhodnutí SFÚ beze změny. S odkazem na vyřízení podnětu odmítl námitku nicotnosti spočívající v absenci právní subjektivity a procesní způsobilosti organizační složky zahraniční právnické osoby. Zdůraznil, že příjemce napadeného rozhodnutí byl označen přesně a jednoznačně. Nepřijal námitku, že vlastníkem v katastru nemovitostí nemůže být odštěpný závod, jestliže je daňovým subjektem zahraniční právnická osoba. Podle žalovaného je v souladu se zákonem, pokud bylo zřízeno zástavní právo k nemovitostem ve vlastnictví zahraniční právnické osoby, avšak v katastru je nesprávně uveden jako vlastník odštěpný závod. Konstatoval, že všechny podmínky pro vznik zástavního práva byly splněny. Napadené rozhodnutí shledal v souladu se zásadou proporcionality. Doplnil, že zahraniční právnická osoba dostatečně neodůvodnila žádost o posečkání, nedoložila požadované podklady včetně odpovídajícího majetkového zajištění, a proto správně SFÚ nepřistoupil k povolení posečkání. Žalovaný uvedl, že osoba vedoucího byla k podpisu rozhodnutí oprávněna na základě čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu Finanční správy ČR a čl. 18 odst. 1 písm. e) Podpisového řádu SFÚ. Přestože podpis na rozhodnutí nebyl proveden správně, neboť zde bylo uvedeno „v zastoupení“, mělo to vliv pouze na titulní stranu rozhodnutí SFÚ, neboť na poslední straně již byla uvedena správná osoba. Toto pochybení nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 5 Af 35/2015 - 40, žalobu proti oběma rozhodnutím žalovaného zamítl. Konstatoval, že daňovým subjektem může být právnická osoba s tím, že však za ni nelze považovat její organizační složku (odštěpný závod). Doplnil, že daňový řád přiznává v některých případech organizační složce zahraniční právnické osoby určitá procesní práva (viz například § 21, § 24 odst. 3 a 6, § 45

odst. 1), čímž ji vyjímá z rámce osob bez právní subjektivity a procesní způsobilosti. Rovněž některé hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení, a poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 8 Afs 179/2015 - 47, podle kterého „[v] *daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stálé provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny).*“ Je nepochybné, že příjemcem rozhodnutí daňových orgánů byla vždy zahraniční právnická osoba, nikoli její odštěpný závod. Jako příjemce rozhodnutí musela být tedy označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, tedy včetně nezbytných údajů, které slouží k její identifikaci. Teprve po této identifikaci následovalo označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční právnická osoba působí v České republice. Podle soudu je zřejmé, že je za daňový subjekt považována právě zahraniční právnická osoba. Obdobné platí i v případě „přeregistrace“ k dani, neboť z rozhodnutí ze dne 9. 3. 2012 o registraci a přidělení DIČ je zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční právnická osoba, nikoli její odštěpný závod. Jako daňový subjekt je tedy evidována zahraniční právnická osoba, které náleží DIČ. Nesprávně uvedené sídlo zahraniční právnické osoby nemá za následek v dané věci nezákonnost rozhodnutí. Soud upozornil, že pokud žalovaný vycházel z údajů v katastru nemovitostí a tyto převzal ve vztahu k vlastnictví do svých rozhodnutí, resp. do návrhů na vklad do katastru nemovitostí, neznamená to ještě, že by za daňový subjekt považoval odštěpný závod. To vyplývá zejména z toho, že jako příjemce rozhodnutí uvedl výslovně zahraniční právnickou osobu.

[5] Soud konstatoval, že chyba v označení daňového subjektu ve věci žádosti o prodloužení lhůty při posečkání úhrady DPH představuje toliko formální pochybení s tím, že případné vady v této věci jsou předmětem samostatného přezkumu. Doplnil, že pro žalovaného byla zjevně daňovým subjektem zahraniční právnická osoba. Soud se neztotožnil s námitkou, že by předmětné rozhodnutí bylo neurčité či dokonce nepřezkoumatelné. K námitce nejasnosti vlastnictví nemovitostí, která způsobuje, že nelze k nemovitostem zřídit zástavní právo, soud konstatoval, že příslušný katastrální úřad právo zapsal na základě listin (kupních smluv) a jejich obsahu, jak je popsáno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015 - 55. V takové situaci žalovaný správně vycházel ze zapsaných údajů v katastru nemovitostí, neboť v opačném případě by zde existoval nesoulad s původními listinami. Pokud v minulosti došlo k omylu při povolení vkladu do katastru nemovitostí, je na žalobkyni, aby toto vhodnou právní cestou řešila. Soud ze spisového materiálu ověřil, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva bylo doručeno příslušnému katastrálnímu úřadu a zástavní právo tedy vzniklo v souladu se zákonem. Soud vyhodnotil, že k vydání rozhodnutí byl na základě § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě věcně i místně příslušný SFÚ.

[6] Soud uvedl, že žalovaný nepochybil, jestliže v případě oprávněnosti podpisů Ing. M. P. a Ing. P. K. odkázal v odvolacím rozhodnutí na čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu Finanční správy ČR a čl. 18 odst. 1 písm. b) Podpisového řádu SFÚ. V případě žalobcem namítané totožné vady odvolacích rozhodnutí podepsaných Mgr. M. P., MBA, tj. ohledně oprávněnosti jeho podpisů, soud uvedl, že oprávněnost vyplývá z čl. 10 odst. 1 Podpisového řádu žalovaného.

[7] Soud konstatoval, že v posuzované věci příslušný katastrální úřad skutečně rozhodl dne 2. 3. 2015, č. j. V-15219/2014-602, o zamítnutí návrhu na vklad na základě rozhodnutí o zřízení zástavního práva z důvodu špatně označené pozemkové parcely v rozhodnutí o zřízení zástavního práva, resp. jedna z označených parcel neexistovala v příslušném katastrálním území. V samotném návrhu na vklad byla již parcela označena správně. Došlo tedy k rozporu mezi návrhem a listinou (rozhodnutím), na jejímž základě měl být proveden vklad. Tato skutečnost však neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť nemohla způsobit újmu žalobkyni ani třetím osobám, protože předmětná parcela neexistovala v příslušném katastrálním území. Soud doplnil, že zástavní právo vzniklo v souladu s podmínkami uvedenými v § 168 odst. 3 a § 170 daňového řádu.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že nesouhlasí se závěrem soudu, který označil za příjemce rozhodnutí finančních orgánů přímo zahraniční právnickou osobu. Podle stěžovatele byla jako daňový subjekt k dani z přidané hodnoty nesprávně registrována organizační složka, nikoliv zahraniční právnická osoba samotná. Tuto skutečnost potvrzují i vyjádření žalovaného z žalobního řízení. Zahraniční právnická osoba tedy nikdy nebyla k dani z přidané hodnoty zaregistrována. Stěžovatel doplnil, že v jiných případech finanční orgány jednají přímo se zahraničními právnickými osobami, a poukázal i na konkrétní subjekty. Upozornil, že „[v] *registru plátců DPH je u VIKTORIAGRUPPE uvedeno, že je registrována jako plátce od 13. 10. 2003. V registru plátců to vypadá tak, že zahraniční právnická osoba VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft byla registrována jako plátce DPH od 13. 10. 2003. Tento údaj ovšem není pravdivý. K zápisu organizační složky VIKTORIAGRUPPE došlo dne 8. 10. 2003. Původní osvědčení o registraci organizační složky k DPH ze dne 13. 10. 2003 zaniklo. Nové osvědčení o registraci, opět organizační složky, bylo vydáno dne 10. 5. 2004 pod č.j. 111980/04/060901/3142. Údaj v registru plátců DPH tak není pravdivý. Pomineme-li datum, registrace k DPH byla správcem daně vydána pro plátce označeného jako VIKTORIAGRUPPE Aktientesellschaft - organizační složka. Ostatně sám žalovaný ve shora uvedených vyjádřeních přiznává, že došlo pouze ke změně správce daně, nikoli registrací jako takových. To znamená, že registrace non-subjektu nebyla napravena a dále byl a je jako plátce DPH registrován odštěpný závod.*“ Podle stěžovatele IČ i DIČ vždy příslušelo její organizační složce. I v minulosti vůči finančním orgánům v pozici daňového subjektu vystupovala organizační složka. Pro plné využití daňového práva procesního pro organizační složky musí postavení subjektu organizační složce přiznávat hmotné právo, což však zákon o dani z přidané hodnoty nečiní. Touto otázkou se však soud nezabýval. Stěžovatel poukázal rovněž na praxi finančních orgánů, které pravidelně DIČ, které je odlišné od IČ, přidělují přímo zahraniční právnické osobě, což však v nyní projednávané věci nebylo naplněno.

[9] Stěžovatel namítl, že soud vyvodil nesprávné závěry z rozhodnutí o registraci k DPH, resp. z rozhodnutí o přeregistraci k DPH. Dále uvedl, že v rozhodnutí o zřízení zástavního práva je uvedeno DIČ organizační složky. Z tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, že za dlužníka je považována organizační složka. Ta byla chybně uvedena jako vlastník předmětných nemovitostí s tím, že zápis v katastru je v tomto směru nepodstatný,

neboť chybný postup katastrálního úřadu nemůže přiznat nikomu práva, která mu nenáleží. Zdůraznil, že v situaci, kdy organizační složka nemá právní osobnost, nemohlo platně vzniknout ani zástavní právo. Podle stěžovatele zde navíc existoval zjevný rozpor mezi tím, kdo byl uveden jako vlastník předmětných nemovitostí a kdo byl příjemce rozhodnutí. Zástavní právo navíc nemohlo vzniknout, neboť katastrální úřad návrh na jeho zápis zamítl. V takové situaci nemůže zástavní právo vyvolávat zamýšlené účinky. Je tedy nežádoucí stav, kdy na jednu stranu existuje rozhodnutí o zřízení zástavního práva a zároveň i rozhodnutí o zamítnutí zápisu do katastru nemovitostí. Stěžovatel se neztotožnil se závěrem soudu, že místně příslušný byl SFÚ, neboť ve skutečnosti není jasné, kdo byl daňovým subjektem. Zákonodárce určil příslušnost SFÚ jen pro některé daňové nerezidenty. Dále stěžovatel nesouhlasí se závěry soudu, který neshledal pochybení finančních orgánů při podepisování napadených rozhodnutí. Podle jeho názoru jsou v tomto ohledu rozhodující pravidla obsažená v organizačním řádu vydávaném Generálním finančním ředitelstvím, který stanoví, že za SFÚ je oprávněn rozhodovat ředitel SFÚ, popř. jeho zástupce. Podpisový řád toto pravidlo nemůže překonat. Nadto tento předpis není veřejnosti volně přístupný a je v rozporu s organizačním řádem. Jestliže soud podpisový řád pro svůj rozsudek využil, měl jej provést v ústním jednání jako důkaz, neboť se nejedná o právní předpis. Stěžovatel spatřuje jako legitimní požadavek, aby bylo zřejmé, na základě jakého zmocnění konkrétní úřední osoby rozhodnutí podepsaly, jestliže organizační řád není volně přístupný.

[10] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 5 Af 35/2015 - 40, a prohlásil rozhodnutí finančních orgánů za nicotná; alternativně navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 5 Af 35/2015 - 40.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nicotnosti rozhodnutí finančních orgánů. V projednávané věci nejsou splněny podmínky § 105 odst. 2 daňového řádu. Nejedná se o případ, kdy by k vydání rozhodnutí nebyl správce daně vůbec věcně příslušný, ani rozhodnutí netrpí vadami, které by je činily zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, ani nedošlo k jejich vydání na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

[15] Ve vztahu k subjektivitě organizační složky Nejvyšší správní soud uvádí, že organizační složka je pouze určitou částí obchodního závodu podnikatele a jako taková nemá právní osobnost. V některých případech organizační složce zahraniční právnické

osoby daňový řád přiznává určitá procesní práva, čímž ji však nevyjímá z rámce entit bez právní osobnosti. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že některé hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení a dokonce ji někdy staví do pozice daňového subjektu, osoby zúčastněné na správě daní. Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 8 Afs 179/2015 - 47, podle kterého „[v] *daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stálé provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny).*"

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že daňovým subjektem a příjemcem rozhodnutí finančních orgánů byla vždy zahraniční právnická osoba, nikoli její organizační složka (odštěpný závod). Jako příjemce rozhodnutí byla označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, tedy včetně nezbytných údajů sloužících k její identifikaci. Zmíněný závěr potvrzuje skutečnost, že v záhlaví rozhodnutí je vždy příjemce označen přesným názvem, adresou sídla ve Spolkové republice Německo s tím, že po uvedené identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční právnická osoba působí v České republice. Z takto doplněného údaje nelze činit závěr, že za daňový subjekt byla považována toliko organizační složka. Jestliže je v kolonce „daňový subjekt" uvedeno jako první označení zahraniční právnické osoby, je zřejmé, že za daňový subjekt je považována právě tato osoba, a to i v situaci, kdy na toto označení navazuje identifikace organizační složky. Podle Nejvyššího správního soudu finanční orgány řádně komunikovaly se zahraniční právnickou osobou a napadená rozhodnutí vydaly přímo ve vztahu k ní.

[17] Totéž platí i v případě „přeregistrace" k dani. Z rozhodnutí ze dne 9. 3. 2012 o registraci, resp. „přeregistraci" k DPH a přidělení nového DIČ je zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční právnická osoba. Skutečnost, že SFÚ přidělil zahraniční právnické osobě DIČ, které odpovídá IČ její organizační složky bez úvodních písmen CZ, neznamená, že by k DPH byla zaregistrována přímo organizační složka samotná. Pro přesnost je potřebné doplnit, že pokud zahraniční právnická osoba spatřovala nějaké vady rozhodnutí vydaného v řízení o registraci, měla se bránit proti zmíněnému rozhodnutí pomocí odpovídajících opravných prostředků. V současném řízení nedostatky registračního řízení nelze namítat.

[18] Závěr, že by finanční orgány považovaly za daňový subjekt toliko organizační složku zahraniční právnické osoby, nelze činit ani z toho, že finanční orgány přejaly do svých rozhodnutí informace o vlastnictví z katastru nemovitostí, kde byla jako vlastník uvedena organizační složka. Tento závěr vylučuje skutečnost, že jako příjemce rozhodnutí vždy výslovně uvedly zahraniční právnickou osobu. Ve vztahu k chybám uvedeným u vlastnictví nemovitostí v katastru nemovitostí, je vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015 - 55, ve kterém přímo zahraniční právnické osobě vysvětlil, jakou cestou má situaci řešit, pokud usiluje o uvedení zahraniční právnické osoby v katastru nemovitostí, jakožto vlastníka nemovitostí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že finanční orgány považovaly za daňový subjekt vždy zahraniční právnickou osobu, jakkoliv do návrhu na vklad a výrokové části rozhodnutí o zřízení

zástavního práva uvedly jako vlastníka organizační složku zahraniční právnické osoby. Finanční orgány správně při vyhotovování návrhu na vklad a označení vlastníka nemovitostí vycházely z údajů zapsaných v katastru nemovitostí, kde byla jako vlastník nepřesně uvedena organizační složka. Pokud by tyto údaje finanční orgány nevyužily, existoval by zde nesoulad s původními listinami bránící zápisu zástavního práva. Ve shodě s Městským soudem v Praze lze doplnit, že je na zahraniční právnické osobě, pokud se domnívá, že došlo v minulosti k omylu při povolení vkladu do katastru nemovitostí, aby celou věc odpovídajícím způsobem řešila, neboť správci daně ani žalovanému toto za ni nepřísluší.

[19] Nejvyšší správní soud uvádí, že vznik zástavního práva se váže na okamžik doručení návrhu na vklad katastrálnímu úřadu. Zástavní právo tedy vzniklo podle zákona, neboť ze spisové dokumentace plyne závěr, že rozhodnutí bylo řádně doručeno příslušnému katastrálnímu úřadu. Finanční orgány navíc toto rozhodnutí doručily i právnímu zástupci zahraniční právnické osoby.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že SFÚ byl podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, příslušný k vydání rozhodnutí (věcně i místně). Podle Nejvyššího správního soudu byly naplněny podmínky výše obratu a založení za účelem podnikání. Ostatně SFÚ je zaměřen právě na agendu specifických subjektů, s níž se pojí i vyšší náročnost výkonu správy daní, což se týká i zahraničních daňových subjektů.

[21] Nejvyšší správní soud uvádí, že ověření skutečnosti, zda napadená rozhodnutí podepsaly příslušné oprávněné úřední osoby v souladu s vnitřními předpisy, nepředstavuje provádění nových důkazů ve smyslu § 115 daňového řádu, jak se domnívá žalobce, ale toliko ověření skutečnosti, že podepsaná osoba je oprávněná rozhodnutí podepsat, což potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016 - 59.

[22] Napadená rozhodnutí splňují potřebné náležitosti s tím, že obsahují podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka. Jednotlivá rozhodnutí obsahují elektronické podpisy Mgr. M. P., MBA, Ing. M. P., resp. Ing. P. K. s uvedením jejich funkcí, přičemž oprávněnost podpisů vyplývá na základě Organizačního řádu Finanční správy ČR z vnitřních předpisů, a to jednotlivých podpisových řádů. Žalovaný proto nepochybil, pokud v případě oprávněnosti podpisů Ing. M. P. a Ing. P. K. odkázal v odvolacím rozhodnutí na čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu Finanční správy ČR a čl. 18 odst. 1 písm. b) Podpisového řádu SFÚ.

[23] Ve vztahu k rozhodnutím žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že Mgr. M. P., MBA byl k podpisu rozhodnutí oprávněn podle čl. 10 odst. 1 Podpisového řádu žalovaného, který je součástí spisového materiálu.

[24] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že zástavní právo k nemovitostem uvedeným v rozhodnutí o zřízení zástavního práva nevzniklo, protože příslušný katastrální úřad návrh na jeho vklad zamítl. K zamítnutí zápisu vkladu došlo z důvodu špatně označené pozemkové parcely v rozhodnutí o zřízení zástavního práva, resp. jedna

z označených parcel neexistovala v příslušném katastrálním území. Naznačená písařská chyba byla v návrhu na vklad zástavního práva opravena, neboť zde již byla parcela označena správně. Podle katastrálního úřadu došlo k rozporu mezi návrhem a listinou (rozhodnutím), a proto vklad neprovedl. Nastíněná skutečnost nicméně nemá za následek nezákonnost napadených rozhodnutí, případně dokonce jejich nicotnost. Zástavní právo k nemovitostem zahraniční osoby vzniklo v souladu s § 168 odst. 3 a § 170 daňového řádu.

IV. Závěr

[25] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu